

och sänd till Melander. Säg honom då, om Du önskar särskilda aftryck.

Skral prenumeration och skralt af gammalt har vållat, att jag icke kunnat erlægga hela tryckningskostnaden. Den betäckes dock af de 400 Exemplar, som finnas quar, och hvilka Öhman vid årets slut nog tager för halft pris. Deraf blir ännu 150 R^ub^el Sⁱlve^r öfrigt till manuskript för återstående 15 ark, till hvilka mina gömmor kunna släppa till något. Från resan kommer äfven ett och annat bidrag. Så tror jag, det går, äfven om jag går undan.

I dag reser jag ensam till H^elsing^fors, derifrån med Längman: till 10
Reval, sjöväg till Riga, till Hamburg öfver Berlin. Vidare åt Rhein trokigeⁿ Belgien och Paris. I September till England och derifrån öfver Hamb^urg, Kiel, Köpen^hamn, Götheborg, Stockholm. Kanske ändras dock ad libitum under vägen.

Jag reser ogera. Men vill för framtida helsa och lynne göra mitt yttersta. Säkert är, att äfven det förra betydligt pröfvas, då man ser all modlöshet och skralhet, som här råder. Jag kan aldrig förlåta vissa Akademiska stolpar det oerhörda skrik, som väcktes af Ahlqvist's mycket beryktade uppriktighet.

För mig är det så afgjort, att ingenting inom lagens gränser är 20
förmycket, då det gäller en nations vara eller icke vara, att jag anser allt tal om klokhet och försigtighet häruti för toma undflykter. Revolutioner i tänkesättet verkas aldrig genom någon ministeriel klokhet, utan genom sanningens makt. Och ingen har hört, att denna på försigtighetens krumstigar eröfrat land och riken. Dess styrka ligger tvärtom i oförsagd öppenhet.

Jag tror också vi äro ense, att en blott lingvistisk litteratur blir skolkram. Men till all annan nationallitteratur fordras ett nationellt innehåll, taget ur alla sferer af nationens lif. Tåls icke detta, så är det 30
munväder då man lofvar gynna språk och litteratur. Af intet blir intet. Men organiska statuter och förordningar verka det också icke. Det måste framdrivas af sig sjelf ur folkets hjertan. Gå vi således miste om de gynnsama förordningarne, så är derpå intet förloradt; blifva de till och med ogynnsama, så hänvisas folket genom dem på den rätta källan, på egna krafter. Intet folk har blifvit »i Nåder hugnadt» med nationalanda och en nationallitteratur. De flesta hafva de kostat hårda pröfningar. *Så* kunna äfven vi något fördraga.

Lef väl! Käre Broder. Helsa Din rättskaffens kollega Lindh.

Min Mora stackare ber äfven om sin helsning. Hon tycker, att Du 40
hellre kunde resa från Ditt Lexikon än jag från min Grammatika.

J. V. S:n

Kuopio Juni 29:de

266 ANSÖKAN TILL BORGÅ DOMKAPITEL JUNI 1847

RA, Borgå domkapitels arkiv

50

Ödmjukaste Ansökning!

I djupaste ödmjukhet får jag anhålla om ledighet ifrån förrättandet af min innehafvande Rektorstjenst under två månaders tid, räknadt från

den 24 Augusti till den 24 Oktober detta år, och vågar lika ödmjukt till tjänstens bestridande under sagde tid föreslå Herr Konrektoren E. H. Schildt eller Andre Kollegan H. L. Melander, den af dem, som efter bifogad förbindelse att tjänsten mottaga härtill vinner Höggunstigt bifall.

Med djupaste Vördnad har jag äran framhärda

Högvördigste Herr Doctorns Biskopen
och Ordensledamotens
så ock
Det Högvördiga Domkapitlets
aldraödmjukaste tjänare
Joh. Vilh. Snellman

10

267 J. L. SNELLMAN – J. V. SNELLMAN I. VII 1847
HUB, JVS handskriftssamling

20 Ömt saknade ock älskade Make!

Två långa dagar har förflutit sedan du reste ock ännu längre blifva de förenn jag hunnit få något bref, af dig, det skulle så lungna mig, göra mitt inre så godt. Orden som du sade mig några dagar fören du reste återkommer så ofta i mitt minne, dem att du önskade att skilja dig från oss, men tänk ej derpå utan försök att bortglömma alla ledsamheter som jag ensam har varit orsaken till, tro mig att jag nog känt det smärtsamt, att ej kunnat skapa dig et hem derifrån du, alldrig hade velat skiljats, jag har varit svag ofta fattat löften men alltid brutit dem, men
30 ännu skall jag försöka, ock kraftigt börja att arbeta på eder och min egen glädje, Gud skall bistå mig då jag med barnsligt hjerta hos honom bönfaller om hjälp, i mitt sträfvande. Skilsmässan emellan oss var svår, det var så tomt att återvända hem, men jag förstår ej huru det varit om jag ej hade lilla Hanna, till hvilken jag straxt gick tog henne i famnen och tryckte några heta afskedskyssar på hennes lilla kind, ifrån dig, ock nu kunde jag ej annat än gråta, ty jag tyckte att vi voro så vernlösa så ensamna i verlden, ty vi hörde och sågo ju ej dig, som är vårt enda stöd, Gud-gifve att du fick återvända frisk och med försonande hjerta och i hopp om att allt ännu kan blifva bra, och du här finna et fridfullt hem.
40 Jag tror att vårt lilla barn saknat dig, ty hon upprepar jemt Pappa Pappa, och hvar gång jag kommer nära, räcker hon sina små händer som hon menade att jag äfven lemnade henne men att hon därigenom ville hindra mig,

I går voro vi hela sällskapet hos Pappa, ty Pappa önskade att få oss dit. Lilla Hanna är frisk fullkomligt frisk, hon skall äfven få skrifva en liten helsning till sin älskade Pappa.

Var ej orolig för oss vi hjepa oss nog småningom, jag vet ej om resan till sågen blir af jag har smått funderat att slå den ur hågen. Nu måste jag sluta ty klockan är på stunden 1. men nästa lördag skall jag skrifva ett annat bref. litet förlägen är jag att skrifva, men jag hoppas att du
50 dömmar skonsamt om dessa slarviga rader. Calle är på simfärden annars skulle han äfven få skrifva några rader. Farväl Gud skydde dig det önskar

Din trogna Jeanette.